

LEDER

Undskyld

Det er et svært ord. Et betydningsfuldt ord. Et ord med en hurtigvirkende effekt. Alligevel er det et vanskeligt ord at få over sine læber. Vi taler om ordet "undskyld". Otte bogstaver, som efterhånden er det eneste, der kan give statsminister Helle Thorning-Schmidt (S) ro til at regere.

Først når hun undskylder de massive løftebrud til vælgerne, vil regeringen kunne fokusere på at gennemføre sin ambitiøse økonomiske politik. Det skal overstås, så landet igen kan blive regeret.

I den seneste uge har vi set statsministeren forsøge at opfinde et rum mellem sandt og falsk. Et særligt sted i en ubestemmelig farve, hvor et valgprogram ikke indeholder løfter, men hvor der findes valgløfter og dernæst "klokkeklare løfter." De første er for sjov, de andre skal overholdes.

For Helle Thorning-Schmidt var der kun to klokkeklare løfter i valgkampen: Fredning af boligskatten og nummer to udlændingepolitikken, som er underopdelt i 24-årsregel og tilknytningskrav. De to punkter er åbenbart essensen af at være socialdemokrat, og de eneste to punkter, som kunne få Thorning til at takke nej til statsministerposten.

Derfor er det også sært, at regeringen faktisk vil justere tilknytningskravet, og at den har begrænset 24-årsreglen til én valgperiode, hvor løftet gik frem til 2020.

Statsministerens projekt med at gradbøje sandt og falsk er dømt til at mislykkes. Trods ihærdige forsøg på sort snak fra partifæller er faktum, at Socialdemokraternes valgkamp bedst kan betegnes med et ord: Løgnagtig.

Listen over brudte løfter er lang: Straksafskrivning for virksomheder, hjælpepakke til boligmarkedet, millionærskat, bankskat, tolæror-
ordning, maksimalt 30 minutters ventetid på skadestuer og... ja, fortsat selv.

De fleste løftebrud er nødvendige. Der var og er ikke råd til ny skattefinansieret velfærd, og økonomien går yderligere i stå, hvis virksomheder og arbejdende danskere belastes mere. Problemet er, at Helle Thorning-Schmidt og SF-formand Villy Søvndal kommunikerede i foghske løfter før valget, og så fanger bordet, eller de må erkende deres løftebrud.

Løftebruddene bortforklares med, at der skal 90 mandater til et flertal. Det er korrekt. Men hvis Thorning og Søvndal ikke forudså, at de ville blive afhængige af De Radikale, er de politiske amatører.

Den nytiltrådte statsminister har med åbne øjne udfordret en skrøbelig værdi i politik, troværdighed, og hun har udfordret en grundlæggende værdi i den dansk folkesjæl: ærlighed.

Mange borgerlige vælgere ønsker en anden regering. Men nu har vælgerne sammensat et Folketing, hvor et flertal støtter SRSF. Derfor skal regeringen kunne fungere, så der kan gennemføres en efterlønsreform, styre den offentlige økonomi, sænke skatterne og alt det andet, som er planlagt. Sådan er demokratiet.

Helle Thorning-Schmidt kan ikke lede landet, hvis hun er vingeskudt. Meningsmålingerne har allerede afsløret, at vælgerne fortryder valget af den nye regering. Netop nu burde SRSF ride på en bølge af optimisme fra dens støtter, men nej. Det hænger nok sammen med skuffelse blandt vælgerne over, at realiteterne har ramt regeringen fra dag ét.

Det kan forklares. Men det kan ikke hverken forklares eller forsvares, at Helle Thorning-Schmidt ikke erkender sine løftebrud.

Hun kan gøre det langsomt og i modvillige bidder, som statsminister Poul Nyrup Rasmussen (S) om efterlønnen, eller daværende partileder og udenrigsminister Lene Espersen (K) om den aflyste rejse til Arktisk Råd. Men der er kun én vej, og det er et umisforståeligt undskyld for en uredelig valgkamp.

Anders Krab-Johansen

Der er kun én vej, og det er et umisforståeligt undskyld for en uredelig valgkamp

Sohn bør lave opstartspakke til nye virksomheder

■ DEBAT

Af David Solomon,
ph.d., og adm. direktør, Zealand Pharma

En af de første udfordringer, som vores nye erhvervs- og vækstminister Ole Sohn (SF) skal se i øjnene, er det helt fundamentale faktum, at væksten i Danmarks økonomi er ved at gå i stå.

Der skal noget fundamentalt nyt på banen for at undgå yderligere økonomisk nedtur fremover. Og der er ingen tid at spille.

Med de begrænsede midler, der er til rådighed til vækstprogrammer i statskassen, er ministeren nødt til at gå nye veje og tage radikale og konstruktive midler i brug, hvis det skal lykkes hurtigt at skabe flere arbejdspladser og ny vækst.

Jeg har været venture-investor siden virksomhedsleder i sundhedsindustrien i USA og er nu adm. direktør for en børsnoteret dansk virksomhed.

I min tid har jeg set talrige eksempler på, hvordan opstartsvirksomheder har været kilden til epokegørende innovation, jobskabelse, og vækst, noget som også underbygges af ad-

skillige analyser. Danmark besidder en unik ressource i form af et højt uddannet, arbejdsomt og innovativt korps af videnskabsfolk, ingeniører og ledere.

Men det alene kan ikke sikre vores konkurrencedygtighed i forhold til vækstdynamoer som Kina, Indien, Brasilien, Rusland og Tyrkiet.

Bedre at drive forretning

Der ligger derfor en stor udfordring i at sørge for, at næste generation af dynamiske innovatører ikke søger mod lande, der tilbyder mere økonomisk fordelagtige forhold og bedre vilkår end vi kan matche i Danmark.

Hvis det skal lykkes, er vi nødt til at gøre Danmark til et bedre sted at drive forretning

En "opstartspakke" til nye virksomheder er et godt sted at begynde: Den skal primært adressere to områder: Skat og finansiering.

På skatteområdet:

* Små, nystartede virksomheder bør fritages for moms og andre gebyrer, afgifter og selskabsskat de første tre år fra etableringen.

* Medarbejdere i nystartede virksomheder bør fritages for skattebe-

taling af aktiegevinster. Med hensyn til finansiering:

* Regeringen bør fritage investorer, der beholder deres investering i opstartsvirksomheder i mere end fem år, for skat af deres gevinster.

* Innovationsfremmende finansieringskilder som f.eks. Vækstfonden skal udvides til at omfatte tilbud om nødvendig og kapital til de dygtigste entreprenører og virksomheder.

Mange af de bedste resultater, der er skabt i Danmark, stammer fra opstartsvirksomheder, som er modnet til nogle af landets betydeligste virksomheder.

Økonomisk incitament

Derfor, kære Ole Sohn, vil jeg opfordre dig til at gøre det til din mærkesag at forbedre rammebetingelserne for vores "best and brightest"-hjerter i Danmark.

De skal have økonomisk incitament til at blive her og skabe vores næste generation af vækstsvirksomheder – til gavn for økonomien, for vores sociale velfærd og dermed for alle danskere.

Det behøver ikke være så svært.

Fra proces til resultat

■ DEBAT

Af Per Nikolaj Bukh,
professor i økonomistyring, Aalborgs Universitet

Vi var nok mange, der var spændte på, hvor frie tøjler kommunerne ville få med den nye regering. Eller måske rettere sagt: Vi var lidt urolige.

Heldigvis blev alle bekymringer gjort til skamme, da regeringsgrundlaget blev offentliggjort.

Da den tidligere regering i april offentliggjorde publikationen Bedre Udgiftsstyring som en del af 2020-planen var der lagt op til et paradigmeskift i den offentlige udgiftsstyring. Flot og visionært, så ud fra et økonomistyringsperspektiv var det lidt ærgerligt, at det ikke kom i mål inden valget.

Men prøv så at se på afsnittet om Ny styring af den offentlige sektor (side 63-64) i det nye regeringsgrundlag.

Det kan godt være, at jeg er for optimistisk, men det ser meget lovende ud. Der står i sagens natur ikke så meget konkret om, hvordan det detaljeret skal udmøntes, så det bliver spændende at se.

Det centrale er dog, at der åbnes for, at der kan tage en mere effektiv og incitamentsbaseret styring i brug.

Reelt set er regeringsgrundlaget i sine hovedtræk også på dette punkt blot en videreførelse af den tidligere regerings planer. Vi kommer stadig at se en kombination af kollektive og individuelle sanktionsmekanismer over for kommunerne, hvis ikke udgiftsrammerne overholdes samt flerårige budgetter, budgetlov og stram aftalestyring.

Men det dejligt at se, at det på dette punkt mere handler om at finde effektive redskaber end at være ideologisk.

Mindre stram styring

Der lægges op til, at processtyringen skal erstattes af resultatkrav, hvad angår effektivitet, kvalitet og service.

Man kan så diskutere, om det er en mindre stram styring, end hvad den tidligere regering lagde op til. Formodentlig mindre detailorienteret, men givetvis bliver de krav, kommunerne skal leve op til, mindst lige så krævende.

Hvis nogen tror, det f.eks. er nemmere at levere øget brugertilfreds-

hed og bedre fagligt niveau i folkeskolen, end det er "bare" at sikre sig at et timetal overholdes, så vil de blive klogere.

Tilsvarende når kommunernes resultater og kvalitet skal måles i forhold til hinanden.

Det er meget nemmere at leve op til et fast proceskrav end til at levere kvalitet, når overliggeren hele tiden flyttes opad.

Ja, der lægges op til frivillighed, når kommuner selv kan forpligtige sig til at indfri konkrete målsætninger om kvalitet og effektivitet.

Men hvis det bliver forudsætningen for at få øgede ressourcer, vil det i praksis blive det *an offer you can't refuse*.

Det er imidlertid også det, der skal til. Samfundsressourcerne er begrænsede, og vi er nødt til at levere mere for mindre. Derfor skal kommunerne have øget ledelsesrum – og det vil de givetvis også få. Men det bliver med endnu mere fokus på at få designet fremtidens økonomistyring.

Indtil videre et flot udgangspunkt. Jeg håber, gennemførelsen lever op til intentionerne.